

■ JAMES BOND Er moet een gemakkelijker manier zijn om je geld te verdienen.

■ AC/VK Niet dat je kan pretenderen je leven te riskeren met werk... Jullie houden alle vier evenveel van performen als wij, of niet?

■ JAMES BOND Welke vier? Ik weet niet tegen wie je het hebt. Er was, is en zal altijd maar één agent 007 bestaan. Hoe kan je dat in vraag stellen?

■ HAMLET To be or not to be. Dat is de vraag.

■ AC/VK Inderdaad, maar het punt van performance als paradigma is precies dat deze vraag niet beantwoord kan worden en dat we in deze

staat van 'alsof' blijven. Wat je voorstelt, is een paradoxale situatie van zijn en niet zijn, en zo blijft de hele vraag over representatie open.

■ MICHAEL BORING Ben ik de enige hier, of is het enkel ik?

We willen alle deelnemers bedanken voor hun genereuze bijdrage aan deze illegale en ruwe conversatie die heel wat verschillende dimensies van performance heeft aangekaart zonder enige zin voor loyaliteit.

* De titel van deze tekst luidde *A Number of Guests on Performance*, een knipoog naar *A Number of Classics in the Age of Performance* (Alice Chauchat en Vera Knolle), dat op 24 januari 2003 in première ging in Stockholm (Panacea), op 29 en 30 maart werd voorgesteld in Berlijn (Tanzfabrik) en van 5 tot 10 mei in *Rencontres choréographiques internationales de Seine-Saint-Denis* (Parijs).

Vertaling: Bert Bultinck

Ik zie ik zie wat jij (niet) ziet

DE LEVENS-KUNST VAN GIL & MOTI

Maaïke Bleeker

They were two young men who were charming as sweets.

They turned the heads of all in the streets.

They looked at their ties and laughed and were pleased.

Looking down at their socks they began to sneeze.

The boys didn't mind as much as they might,
For they were artists and that was their plight.

The funny thing is they're really quite normal
It is just that they seem of another order.

(Gilbert & George: *Artist's Culture*, 19th May 1971)¹

Er was eens een schilder die jaren en jaren werkte aan één enkel schilderij. Toen het af was, nodigde hij al zijn vrienden uit om te zien waar hij zo lang mee bezig was geweest. Nieuwsgierig verdrongen zij zich voor het schilderij. Daar zagen zij een park. Een weggetje slingerde zich over een gazon in de richting van een huisje op de top van een heuvel. De vrienden van de schilder bewonderden het schilderij en stonden op het punt om hun oordeel te geven toen zij plotseling merkten dat de schilder verdwenen was. Hij was niet meer bij hen. In plaats daarvan zagen zij hem op het schilderij het weggetje aflopen. Bij het huis ge-

komen keek hij nog eenmaal om, zwaaide naar hen en trok de deur achter zich dicht.

De schilder is thuisgekomen. Hij is over de lijst gestapt en heeft de gewone wereld achter zich gelaten. Wanneer hij de deur achter zich dichttrekt bevestigt hij daarmee de afstand tussen zijn wereld, de wereld van zijn kunstwerk, en de gewone wereld van het alledaagse leven aan deze zijde van de lijst. De schilder is een wereld binnengegaan die niet de onze is en die wij slechts vanop afstand kunnen bewonderen.

Net als de schilder in dit oude Chinese verhaal, leeft ook kunstenaarsduo Gil & Moti in een zelf gecreëerde wereld, een wereld die

hun kunstwerk is. Hun huis staat niet op een heuvel in een schilderij, maar in de Rotterdamse Witte de Withstraat alwaar zij in 1999 een galerie betrokken. Net als de schilder in het verhaal zijn zij de wereld van de kunst binnengestapt om er in te gaan wonen en hun kunstwereld heeft wel wat van die van de Chinese schilder met zijn schattige huisje en rustieke parkje. Gil & Moti's wereld is een wereld waarin alles mooi is en goed afloopt. Hier worden bezoekers verwelkomd door sprookjesprinsen in lange mantels (*Dropland*, 2001) en trekken schone jongelingen in witte gewaden door de stad om het huwelijk van Gil & Moti aan te